

»Vægter, hvordan skrider natten, vægter, hvordan skrider natten« (Esaj. 21,11)

Evangelisation (3)

Det fortrolige samfund med ham

Når man læser *Johannes-evangeliet*, tror man umiddelbart, at det slutter med vers 20 og 21 i kap. 20: »Disse ting er nedskrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have livet i hans navn.«

Men til vor overraskelse fortsætter evangelisten med endnu et kapitel. Heri beretter han om, at nogle af disciplene tog ud på søen for at fange fisk, men ikke fik nogen fangst, skønt de arbejdede hele natten; ved morgengry stod Jesus ved bredden, og på hans ord fik de nu nettet fuldt af fisk; derefter bereder han dem et måltid og henvender sig i indtrængende ord til Peter.

Hvorfor dette »ekstra« kapitel, hvorfor denne tilføjelse til evangeliet, som egentlig var afsluttet?

Mon ikke for at understrege, hvad der er *menighedens hovedopgave*, efter at Jesus har fuldbåret frelsesværket, og indtil han kommer igen?

Hvis dette var evangelistens hensigt med at føje denne beretning til, da har den stor aktualitet for os, thi vi vil jo alle gerne tjene Herren.

Vort eget initiativ

Det første, der understreges i dette afsluttende kapitel, er, at vi udretter ikke noget, hvor hårdt vi end arbejder, når vi sætter et arbejde i gang på vort eget initiativ uden at rådspørge Herren.

Peter var fisker, og det var ganske naturligt for ham at tage ud på søen for at få en fangst. Det lå ham i blodet; han havde både lyst dertil og forstand derpå.

Hvilken lærestreg, at han intet fangede, skønt han sled i det hele natten! Da stod en ren og lysende skikkelse på bredden ved dagry; de kendte ham ikke straks, men hans røst var så kærlig og overbevisende, at de på hans ord kastede garnet ud på højre side af båden og fangede så mange fisk, at de ikke kunne hale garnet ind. Fiskene havde været der hele tiden, men først da de handlede efter Herrens råd, fangede de dem.

Det grundlæggende for enhver frugtbar tjeneste, indtil Herren kommer igen, er at huske, at han er *Underfuld-Rådgi-ver*; den, der husker det, lader sig ikke rive med, hverken af sine egne eller andres gode ideer, men bier på Herren og modtager råd og vejledning fra ham. Tænk, hvor mange fisk de fangede, da de handlede på hans ord! Det burde Peter have vidst, men han var ligesom vi meget længe om at lære denne fundamentale lektie.

Derefter sagde Jesus til dem: »Kom herhen og hold måltid« (vers 12). Han havde allerede, endnu før de var kommet i land, tændt en kulild og lagt nogle fisk derpå, og han havde også sørget for brød (vers 9). Det siges ikke, hvorfor Herren havde fået de fisk, og det behøver vi heller ikke at få at vide, thi vi ved jo, at han ikke er afhængig af, hvad vi skaffer til veje, men altid har, hvad han ønsker, så sandt alt det skabte tilhører ham, og han kan tage det *hvorsomhelst og nårsomhelst*.

Der var altså allerede fisk på kulilden, før de kom slæbende med deres fyldte garn. Alligevel siger Jesus til dem: »Kom med nogle af de fisk, I lige har fanget« (vers 10). De fisk, der allerede lå på ilden, havde *han selv* tilvejebragt; de fisk, apostlene kom med, havde *de* fanget, *fordi han havde anvist dem hvordan* – ellers var de kommet tomhændet. Alle fiskene var altså tilvejebragt ved ham!

Han kunne nemt skaffe det hele uden dem – når de alligevel fik lov til at komme med nogle fisk, som de havde fanget, var det hans store nåde imod dem. Han er ikke afhængig af os, men vi er helt afhængige af ham.

Nu havde de oplevet den *smertelige* afhængighed, idet de havde arbejdet en hel nat på eget initiativ *uden hans velsignelse*, og den *salige* afhængighed, da de kastede garnene ud på hans ord og dermed *under hans velsignelse*; da de sad sammen med ham og nød måltidet, blev både afhængigheden af ham og samfundet med ham, hvilket er den positive side af afhængigheden, indskærpet dem på den vidunderligste måde, thi hver eneste bid, de tog af brødet eller af fisken, sagde uden ord til dem: »Uden ham var vi intet, *havde* vi intet og *kunne* vi intet!«

Kærligheden er drivkraften

Nu fremhæver evangelisten to af apostlene for ved hjælp af dem at indskærpe os, hvad der er det *drivende motiv* til den tjeneste, Herren har givet sin menighed.

Den ene apostel kaldes den discipel, *Herren elskede*; den anden bliver tre gange tiltalt således af Herren: »Simon, *elsker du mig?*«

Den discipel, Herren elskede, er *Johannes*, og han repræsenterer os alle, thi tænk, Herren elsker dig og mig med samme kærlighed, som han elskede Johannes!

Og det spørgsmål, han stillede *Simon Peter*, stiller han enhver af os: »Elsker du mig?«

Peter svarede: »Herre, du kender alt, du ved, jeg har dig kær,« og det svar giver han, uden at vide det, på enhver benådet synders og enhver mislykket kristens vegne.

Uden Herrens urokkelige kærlighed og vor svage genkærlighed ingen tjeneste, slet ingen! Lad os da se nøje til, at vi altid bevarer os selv i Guds kærlighed (Judias 21)!

Lad os bæve ved tanken på, at man kan *tale* vidunderligt, man kan *udrette* det overordentlige, endog flytte bjerge, uddele alt, hvad man ejer, og give sit legeme hen til at brændes, uden at det i Guds øjne har nogensomhelst betydning, fordi der ikke var nogen kærlighed bag det.

Det gælder sandelig om at blive i ham, kærlighedens kilde, kærligheden selv – jo mere man har at gøre, des nøjere må man se til, at travlheden ikke kvæler kærligheden!

Tjenestens konkrete indhold

Menighedens og dermed hver enkelt kristens tjeneste består hovedsagelig i to opgaver; den ene er at *vidne*, den anden at *vogte*.

Den discipel, Herren elskede, Johannes, er den discipel, »som vidner om dette og har skrevet dette; og vi ved, at hans vidnesbyrd er sandt« (vers 24). Læg mærke til, at han *vidner* (nutid), og at han *har skrevet* (før nutid) dette! Vel er han altså færdig med at skrive sit evangelium, men han er ikke færdig med at vidne, thi det gør han hele livet. Han *vidner*, fordi han er et vidne. »I er mine vidner,« sagde Herren – hvilken ærefuld stilling!

Til Simon Peter siger Herren: »Vogt *mine* får!« Han sagde ikke: »Vogt *dine* får!« Fårene tilhører ikke os, men Herren – tænk, hvilken ære at vogte, hvad der er hans – og hvilket ansvar!

Så opstår spørgsmålet straks: *Hvorledes* skal vi vogte hans får, hvorledes skal vi vidne om ham?

Svaret er kort og klart: »*Følg du mig*« (vers 19 og 22). Men hvad efterfølgelse betyder, kan vi ikke lære af andre, thi det er ikke sikkert, at efterfølgelse fører til det samme livsforløb for alle. For Peter betød det martyriet; men for Johannes betød det måske at leve meget længe. Dog kan vi være forvissede om, at efterfølgelse altid leder til, hvad der menneskeligt set må regnes for tab.

Hvad fører denne tjeneste til? Det *første* og vigtigste er, at *Gud bliver herliggjort* (vers 19). Peter skulle herliggøre ham ved sin død, Johannes ved sit lange liv. Det *andet* er, at *Jesus selv virker* – og

det så meget, at verden ikke kan rumme alle de bøger, der så måtte skrives (vers 25).

Evangelisation

Fiskefangst er ofte et billede på »menneskefangst« – således også her i dette kapitel, der *begynder* med et forgæves forsøg derpå, *efterfulgt* af noget, der ikke var et forsøg, men en forudberedt gerning, som førte til en vældig fangst, for derefter at *slutte* med et fællesmåltid, hvorunder en dybt belærende samtale finder sted.

Så kortfattet og så enkelt er Guds ord, når det vil vise os vor tjeneste.

Læg mærke til, hvad du *ikke* kan opdrive! Lad mig nævne nogle ting – ikke for at polemisere, heller ikke for at kritisere, men udelukkende for at tilskynde, opmuntre og opivne på kærlighedens og troens enfoldige vej.

Du finder intet apparat, intet, der i

mindste måde minder om denne verden.

Du finder heller ikke noget program, hverken et program for den fremtidige virksomhed eller et program for, hvordan man vogter fårene og vidner for menneskene.

Du finder ikke noget let løfte om succes, men en højtidelig forsikring (*sandelig, sandelig siger jeg dig!*) om, at hans tjeneste vil koste ham livet.

Vi har før hævdet, at magtesløsheden er evangelisationens rette element. Her ser du det så tydeligt, at du næppe kan betvivle det.

Hvad udrettede de to mænd i deres liv? Snarere skulle jeg med vers 25 in mente spørge, hvad udrettede Herren ved dem? Så meget, at bøger i mængdevis ikke kan berette udtømmende derom, der til var det for guddommeligt!

De evangeliserede sammen med en lille flok af disciple den daværende verden

med deres eget liv som indsats.

Og de vogtede Herrens får som hyrder under Overhyrdens lederskab (1. Peter 5,4).

Måtte vi, taknemmelige og ydmyge, finde frem til Helligåndens lederskab i vor tjeneste; da forenkles alt til *personlig efterfølgelse*, og det er tjeneste, evangelisation og menighedsopbyggelse!

Det er ikke for ingenting, Herren siger: »Følg mig, så vil jeg gøre dig til menneskefisker!«

Lad os derfor gå ind i efteråret med Herrens ord klingende i vort øre: »*Følg du mig!*«

Da vil enhver af os føle sig ledet til at aflægge den gode bekendelse med, og vi får da lov til at ren føre ham/hende i forbindelse med, og vi får da lov til at føre nogle af dem til frelsende tro.